

scrisoare de început | pag. 1

Sfântul Siluan Athonitul:
„lubiți pre vrăjmașii voștri”

editorial | pag. 3

Taina întâlnirii cu Duhovnicul,
de Virgiliu Gheorghe

noi mucenici și mărturisitori | pag. 6

Părintele Sofian Boghiu
– un duhovnic desăvârșit

prăznuiri | pag. 17

Sfântul Ioan al Kievului –
Sihastrul din Carpați (II)

școala părinților | pag. 21

Bolile psihice ale copiilor,
de Dr. Psih. Irina Petrea

școala părinților | pag. 26

5G: binecuvântare sau blestem? (I),
de Conf. univ. dr. Andrei Drăgulescu

cauzele bolilor | pag. 29

De vorbă cu Dr. Anca Nițulescu:
Intoxicarea cu metale grele

cu noi este Dumnezeu | pag. 34

Ultimele clipe ale Schim. Efrem Atwood:
„Dumnezeu are ultimul cuvânt” (I)

pag. 40 | cuvântul duhovnicului

Arhimandritul Sofian de la Antim:
„Sufletul, când se smerește,
aduce roadă multă”

pag. 48 | mărturii

pag. 50 | minuni

Minuni contemporane ale Părintelui Sofian

pag. 54 | convertiri

Eli Chiprout:
Asemenea lui Lazăr... (II)

pag. 60 | biblioteca noastră

pag. 62 | cuvinte vii

Dezumanizarea României,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 66 | al optulea veac

Scriitorul britanic Paul Kingnorth:
Războiul împotriva realității (II)

pag. 72 | actualități

Minciunile medicale ne costă scump

pag. 76 | mărturii

pag. 79 | concursuri

„Iubiți pre vrăjmașii voștri”

Am cunoscut cândva un băiețel. Avea un chip îngeresc, smerit, conștiincios, blând, cu fețișoara albă și îmbujorată; ochisorii luminați, albaștri, plini de bunătate și liniștiți. Dar când a crescut, a început să trăiască în necurăție și a pierdut harul lui Dumnezeu; și, ajuns la vârsta de treizeci de ani, se aseamăna și unui om, și unui drac, și unei fiare sălbatice, și unui tâlhar, și întreg chipul său era scârbavnic și cumplit.

Am cunoscut așijderea și o fetiță de o mare frumusețe, cu fața luminată și plăcută, încât mulți îi zavistuiău frumusețea. Dar prin păcate și-a pierdut harul, și-ți era lehamite să te uiți la ea.

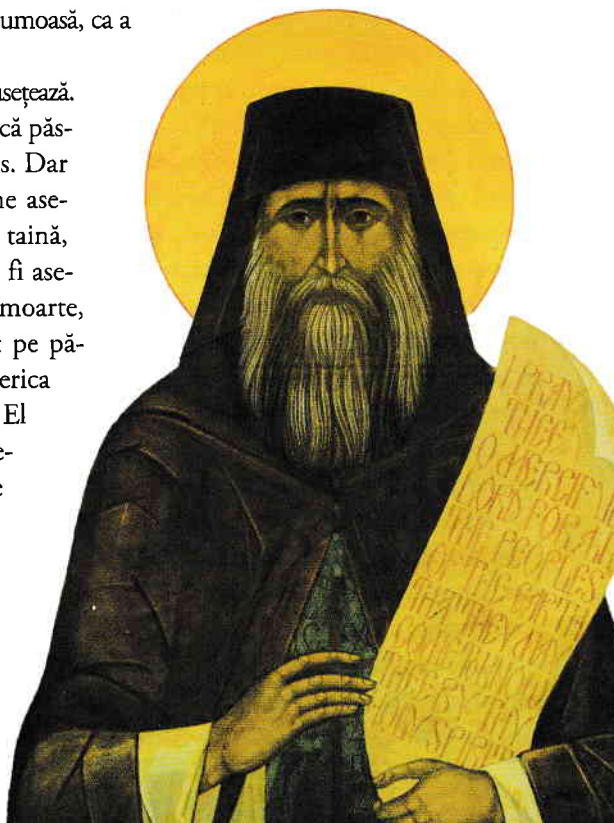
Dar am văzut și altele. Am văzut oameni care au venit în monahism cu fețele urâte de păcate și de patimi, dar prin pocăință și viață cinstită s-au schimbat și au dobândit un foarte bineplăcut chip.

Și mi-a mai dat Domnul a vedea la Vechiul Russikon, în vremea spovedaniei, pe un Părinte duhovnicesc în chipul lui Hristos. Stătea la spovedanie, negrăit strălucind și, deși părul îi era alb de bătrânețe, fața îi era minunată și tânără ca a unui băiețel. La fel am văzut și un Episcop în vremea Liturghiei. L-am văzut și pe Părintele Ioan din Kronstadt, care din fire era un om obișnuit la vedere, dar, prin harul lui Dumnezeu, fața sa era minunată de frumoasă, ca a unui înger, și doreai să te uiți la el.

Astfel, păcatul urăște omul, dar harul îl înfrumusețează.

Scriu aceste rânduri și se bucură duhul meu că păstoriile noastre se aseamănă Domnului Iisus Hristos. Dar și noi, oile, măcar că avem puțin har, totuși ne asemuim Domnului. Oamenii nu cunosc această taină, dar Sfântul Ioan Teologul limpede a zis: „Vom fi asemenea Lui”¹ Ioan 3:2 – iar aceasta nu numai după moarte, ci încă de acum, căci Milostiv Domnul a dat pe pă-mânt Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt viază în Biserica noastră; El viază în păstoriile cei neprihăniți; El viază în inimile credincioșilor; El învață sufletul nevoința; El dă puterea a împlini poruncile Domnului; El ne povățuiește întru tot adevărul; El într-atâta a înfrumusețat omul, că omul s-a făcut asemenea Domnului.

**„Cine poartă în sine pacea Duhului
Sfânt, o revarsă și asupra celorlalți”
(Sfântul Siluan Athonitul)**

„NU PIERDE PACEA PENTRU LUCRURI MĂRUNTE”

Slavă Domnului că nu ne-a lăsat orfani, ci ne-a dat pe pământ Duhul Sfânt. Duhul Sfânt învață sufletul negrăita iubire pentru norod, și durerea pentru toți cei ce rătăcesc. Domnului i-a fost milă de cei ce rătăceau, și a trimis pe Fiul Său cel Unul-Născut să-i mântuiască; iar Duhul Sfânt învață aceeași milostivire pentru cei care rătăcesc, care merg la iad. Dară cine nu a dobândit Duhul Sfânt, acela nu voiește a se ruga pentru vrăjmași.

Cuviosul Paisie cel Mare se ruga pentru ucenicul său ce se lepădase de Hristos și, în vreme ce se ruga, i s-a arătat Domnul și i-a zis: „Paisie, pentru cine te rogi? Doară el s-a lepădat de Mine”. Dar Cuviosul nu înceta a se tângui pentru ucenicul său, și atunci Domnul i-a zis: „Paisie, tu Mie te-ai asemănat în dragoste”.

Astfel se dobândește pacea, iar afară de aceasta altă cale nu este.

Dacă cineva mult se roagă și postește, dar dragoste de vrăjmași nu are, el nu va putea avea pacea sufletească. Iar eu nu aş putea să vorbesc despre aceasta, de nu m-ar fi învățat Duhul Sfânt iubirea.

Pe fratele trebuie să-l dojenești blând și cu dragoste. Pacea se pierde dacă sufletul se va semeți, sau dacă se va înălța mai presus de fratele, sau va osândi pe cineva, sau pe fratele va dojeni nu blând, nici cu dragoste; dacă vom mânca mult, sau de ne vom ruga cu moleșală – pentru acestea toate se pierde pacea.

Dar de ne vom deprinde a ne ruga osărditor pentru vrăjmași și a-i iubi, pacea totdeauna va rămâne în sufletele noastre, iar de vom urî sau osândi pe fratele, mintea ni se va întuneca, și pierdem pacea și îndrăznirea către Dumnezeu.

Cine poartă în sine pacea Duhului Sfânt, o revarsă și asupra celorlalți; iar cine poartă în sine un duh rău, și asupra celorlalți îl revarsă.

Cu neputință este sufletului a avea pace, de nu vom cere Domnului din răsputeri a iubi toți oamenii. Domnul știa că, de nu vom iubi pe vrăjmași, pace în suflet nu va fi, și de aceea ne-a dat porunca: „Iubiți pre vrăjmașii voștri” ^{Matei 5:44}. De nu vom iubi pe vrăjmași, sufletul doar când și când va fi ca și liniștit; dar de iubim pe vrăjmași, pacea în suflet va rămâne zi și noapte.

Păstrează în suflet pacea harului Sfântului Duh; nu o pierde pentru lucruri mărunte. De vei însufla pace fratelui tău, Domnul îți va da nemăsurat mai mult, dar dacă îl vei mâhni, atunci și asupra sufletului tău neapărat se va abate mâhniciune.

Dacă îți vine un gând de curvie, gonește-l de îndată, și îți vei păstra pacea sufletului; dar dacă-l vei primi, sufletul va pierde dragostea către Dumnezeu și nu vei mai avea îndrăznire în rugăciune.

De îți tai voia, ai biruit pe vrăjmașul, și drept răsplată vei primi pacea sufletului; dar de îți faci voia, ești biruit de vrăjmași și negrijania îți va munci sufletul.

Cine are patima agonisirii nu va putea iubi pe Dumnezeu și pe aproapele; mintea și inima unui astfel de om neconținut urmărește bogățiile, și nu se află în el duhul pocăinței și zdrobire de inimă pentru păcate, și sufletul său nu poate ști desfătarea păcii lui Hristos.

Rogu-Te, Milostive Doamne, dă întregii lumi, de la Adam până întru săvârșitul veacurilor, a Te cunoaște că Tu ești bun și milostiv; să se îndulcească toate noroadale în pacea Ta, și să vază toate lumina Feței Tale. Privirea Ta este lină și blândă, și trage sufletul către Tine. ■

*Din „Cuviosul Siluan Athonitul” de
Arhim. Sofronie (Ed. Accent Print, 2013)*

Traducere de Ierom. Rafail Noica

**Grupaj alcătuit
de Anca Stanciu**

TAINA ÎNTÂLNIRII
CU DUHOVNICUL

De mic am trăit un sentiment straniu privind raportarea mea la lume. Dincolo de alergătura copilului, de toate năzdrăvăniile inerente vârstei, când mă opream pentru câteva clipe să mă gândesc mai profund la faptul existenței mele în lume, aveam tot timpul sentimentul că visez, sau că între visele mele și realitate există o anumită continuitate.

Odată cu vârsta, acest sentiment al înstrăinării de evenimentele lumii înconjurătoare, confuzia între ele și visele aproape kafkiene care îmi inundau somnul a devenit tot mai adâncă. Astfel, pe la 20 de ani ajunsesem să nu mai pot face față acestei invazii din subconștient, încât uneori aveam nevoie de puțin timp să mă gândesc dacă o amintire era reală sau de proveniență onirică.

Nu eram credincios, dar nici necredincios nu mă socoteam, pentru că niciodată nu mă luptasem cu Dumnezeu. Aveam un anumit respect față de credință, dar nu știam mai nimic despre Hristos, căci fusesem cucerit de știință și eram complet fascinat de descoperirile ei. În acea perioadă, o bună prietenă m-a îndemnat să mă spovedesc. Era, îmi amintesc, postul Crăciunului. Nu aveam nici o idee despre post, nici despre spovedanie. Simțeam însă că e ceva ce trebuia să se întâmple simplu, ca un eveniment firesc din existența mea în lume, la care însă nu mă gândisem niciodată serios până în acel moment. Și iată că am ajuns la scaunul de spovedanie, fără nici o pregătire, fără nici un gând despre păcat sau despre scopul religios al omului în lume. Desigur, nu așa ar fi trebuit să stea lucrurile, dar...

CA ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

Întâlnirea mea cu cel care avea să-mi devină duhovnic, Părintele Sofian Boghiu, a fost cât se poate de simplă. Odată ajuns la scaunul de spovedanie, Părintele m-a întrebat cum mă cheamă și pe urmă a tăcut. Aștepta să-i vorbesc, să-i spun păcatele, dar eu nu știam ce anume trebuia să-i spun. Spovedania a fost mai mult un lung șir de tăceri, eu fiind copleșit de prezența Părintelui, care mă făcea să mă simt ca în fața lui Dumnezeu. Atunci am început să caut în sufletul meu și să scot la suprafață lucruri pe care dintr-odată le descopeream că sunt păcate, iar Părintele, cu multă pace și dragoste, nu mă mustra, ci îmi spunea să nu le mai fac, iar mie îmi devenea clar, din acea clipă, că lucrurile acelea nu mai trebuiau să se întâmple.

De fapt, atunci a fost momentul în care am simțit că încep să văd altfel realitatea, că o nouă perspectivă asupra lumii mi se deschide, în care evenimentele aleatorii ale unei existențe guvernate de fatalitate nu mai puteau fi confundate cu visele, pentru că dobândeau o altă dimensiune. Realitatea, propria viață dintr-odată căpătau sens prin credința în Dumnezeu. Altfel spus, acea spovedanie a constituit nașterea mea la viața în Hristos. Acum aveam un tată care mi-L descoperea, în chipul său, pe Tatăl nostru, al fiecăruia dintre noi, și simțeam acest lucru cu toată ființa mea. Din clipa aceea, viața a început să mi se schimbe cu totul, iar visele acelea intense s-au estompat tot mai mult, până au dispărut. Și nu erau numai spovedaniile care mă curățau și-mi mai ridicau încă un vâl de pe minte, ci simțeam permanent prezența Părintelui în viața mea, în gândurile mele.

Părintele Sofian a fost pedagogul desăvârșit pentru omul semeț al vremurilor noastre, căruia nu-i place să i se dea lecții. Iar dacă nu ar fi fost el, nu știu ce s-ar fi ales de mine – un om destul de intempestiv, cu o mare iușime și cu un apetit pe măsură pentru experiențe cât mai insolite ale vieții. Părintele nu mi-a ținut

„Să trăim în Lumină, pentru ca în Lumină să trecem după ce ieșim din această viață!” (Părintele Sofian)

niciodată predici. Nu-mi amintesc să mă fi certat, ci totdeauna îmi vorbea cu multă compătimire, cu multă dragoste și cu duh de rugăciune despre calea cea adevărată, lăsându-mă pe mine să aleg. Părintele Sofian era duhovnicul libertății, cum cred că sunt toți marii duhovnici. Lucrarea lui nu era atât una discursivă, ci cumva, dacă îl primeai în inimă, dacă îl iubeai și-l aveau drept tată, te însoțea peste tot și te ajuta să biruiesti în inima ta patimile, prin rugăciunile lui, prin binecuvântarea lui atât de lucrătoare. E o mare taină aceasta, dar sunt convins că așa se petreceau lucrurile.

Taina întâlnirii cu marii duhovnici cred că nu e alta decât taina întâlnirii cu Însuși Dumnezeu. În chipul lor, în prezența lor se simte atât de pregnant duhul dragostei și al asumării, Calea,

Adevărul și Viața, încât te întărești în credință nu pentru că auzi, ci pentru că vezi și simți. Repet, Părintele Sofian nu ținea discursuri, dar o întâlnire cu dânsul te liniștea, te hrănea pentru o bună perioadă de timp, și în același timp te chema, te îndemna să pășești și tu pe treptele urcușului duhovnicesc. Dar asta numai dacă erai sincer cu tine însuși și nu te transformai într-un parazit duhovnicesc, fiu nevrednic ce supraviețuiește numai pentru că e dus permanent în spate de Părintele lui duhovnicesc.

CALEA DE AUR

Ne plângem de copiii din ziua de astăzi. Ne plângem că sunt dependenți de ecrane, că nu mai știi ce este respectul, compătimirea, și nici măcar comunicarea cu cei de o vârstă cu ei. Cred însă că nu vrem să recunoaștem că adevărații pedagogi, după chipul lui Dumnezeu, au început să lipsească aproape cu desăvârșire din lumea lor. Arăta timp cât noi am pierdut pacea, cum putem să le transmitem lor duhul păcii? Dacă noi nu am dobândit acea dragoste curățită de patimi, cum vor putea ei să cunoască ce este dragostea? Iar dacă noi nu mai facem binele din toată inima, de ce mai așteptăm ca ei să urmeze simplitatea și să iubească binele? Din păcate, copiii din ziua de azi nu sunt decât victimele unei societăți în care lumea părinților și chiar a bunicii lor se împărtășește din ce în ce mai puțin din darurile naturale și duhovnicești.

Înainte de a-i judeca pe copiii noii generații, trebuie să înțelegem că, dacă noi am pierdut cu totul discernământul și ne complacem în tot felul de patimi, ei nu vor fi decât copiii acestui veac, pentru a decădea cu mult mai jos decât noi, unii până la consecințele ultime ale lucrării duhurilor ce guvernează răul și haosul din lume. Și spun aceasta gândindu-mă că soluția pentru vremurile în care trăim nu mai poate fi activismul, în condițiile în care stăpânitorii lumii acesteia și-au strâns în mâinile lor mai toate mijloacele. Astăzi este nevoie, mai mult ca oricând

în istorie, să-L facem pe Duhul lui Dumnezeu prezent în viața noastră. Calea de aur pe care trebuie să o urmărim cu toții nu poate fi alta decât cea arătată de Părintele Sofian – calea launtrică, calea pedagogiei prin pilda propriei vieți, a rugăciunii, a asumării, a jertfirii de sine.

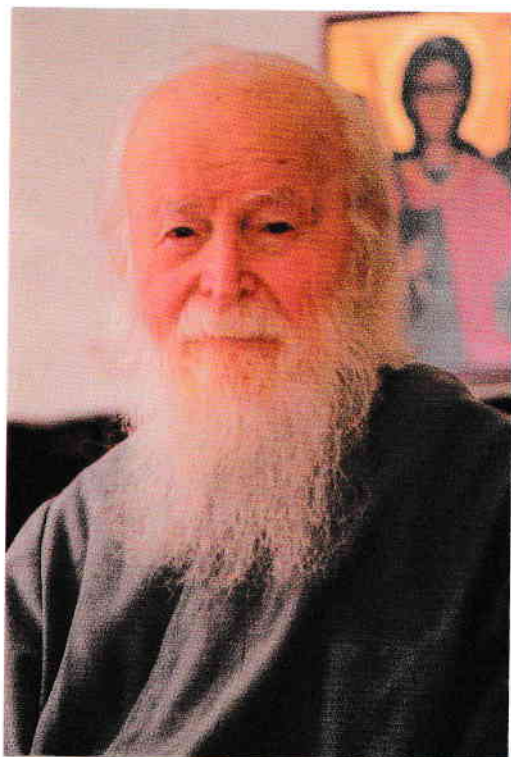
Spunea Sfântul Serafim din Sarov că, acolo unde unul se liniștește, mii se mântuiesc în jurul lui. Poate nu vom ajunge până acolo, dar trebuie să plecăm măcar de la conștientizarea faptului că lumea este așa cum este pentru că răul s-a înmulțit în oameni, dar și pentru că noi înșine nu suntem sfinți, așa cum ne vrea Hristos cf. I Petru 1:16. Copiii ni se înstrăinează pentru că nu se pot odihni în duhul nostru, nu ne simt a le fi liman în această mare învolburată care este lumea. Fie că sunt cu noi, fie în haosul patimilor, li se pare același lucru. De aceea cred că, dacă ne doare pentru copii, pentru adolescenți, pentru lumea din jur, trebuie să ne retragem cât mai mult în inimă și să strigăm la Domnul cu toată sinceritatea și pocăința, cu durerea că nu suntem mai buni și că lumea suferă atât de mult și din cauza noastră. Atunci și numai atunci cred că putem spune că suntem pe drumul cel bun și că cei care ne înconjoară și pe care îi iubim au o altă șansă. Războiul trebuie dus mai mult înlăuntrul inimii noastre, iar dacă acolo vom birui, cu siguranță că și în lume va fi mai multă pace. Aceasta a fost lecția pe care mi-a dat-o Părintele meu duhovnicesc, Sofian Boghiu.

Părintele este, cu siguranță, unul din marii Sfinți ai epocii noastre, pentru că, prin îndrumarea duhovnicească și prin rugăciunea sa pentru lume, a salvat mii și mii de oameni de la moarte spirituală. Ne-a învățat că, în vremurile noastre, armele nu pot fi altele decât rugăciunea și smerenia, blândețea și pacea. Numai prin acestea, în care se odihnește Duhul lui Dumnezeu, poate fi biruit duhul lumii, și astfel să mai primim puțin răgaz pentru mântuire – a noastră, dar și a cât mai multora dintre cei zidiți după chipul lui Hristos. ■

†14 SEPTEMBRIE 2002

Părintele Sofian Boghiu – un duhovnic desăvârșit

Este greu să cuprinzi în cuvinte sfințenia. Este cu adevărat imposibil. Dar iată că acum, la 20 de ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Sofian Boghiu, starețul Mănăstirii Antim, constatăm că mărturiile privind sfințenia Părintelui nu lipsesc. Așteptăm minuni mari pentru a canoniza, dar ce minune poate fi mai mare ca învierea unui suflet din moartea păcatului, înviere pe care Părintele a săvârșit-o cu mii și mii de oameni! Minunile săvârșite de Părintele ajunseseră fapte cotidiene în viața ucenicilor săi. Deși Părintele a trăit discret și a plecat la Domnul cu aceeași discreție, totuși avem siguranța că Domnul va fi Cel care îl va preaslăvi așa cum numai El știe să facă cu cei care L-au iubit, L-au purtat jugul, L-au urmat pe cruce și au murit chemându-l numele. Părintele Sofian Boghiu, duhovnicul, a fost cu siguranță unul din Sfinții Bisericii Române din ultimul secol. (G.F.)

„Roagă-te cu «Doamne Iisuse» și, încet-încet, se va face o cărare de lumină între minte și inimă și vei simți o mare pace și bucurie lăuntrică” (Părintele Sofian)

Părintele Constantin Coman

**„ICOANA PĂRINTELUI SOFIAN
DIN SUFLETELE NOASTRE”**

– Părinte Constantin, anul acesta se împlinesc 20 de ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Sofian. Credeți că duhul Părintelui se face simțit și astăzi?
– Da. Slavă Domnului că, iată, facem pomenirea! Nu știm când au trecut cei 20 de ani...

Duhul Părintelui este în multe chipuri prezent, mai întâi de toate este prezent în cei care au fost apropiați, ucenici, și în care s-a revărsat duhul Părintelui prin harul său preoțesc, prin harul său duhovnicesc. Pentru că așa a rânduit Dumnezeu, în iconomia Sa, ca între noi să existe comuni-care, împărtășire – iar când zic „împărtășire”, înțeleg o trecere a energiei, a harului, a duhului